

Zašto Facebook

više "NE"

ZAŠTO VIŠE NE OBJAVLJUJEM NA FACEBOOKU.

Zašto sam uopće napravio profil? Vi koji me poznate, a poznate me skoro svi, znate da sjedim za računalima već tridesetak godina. Mreže mi nisu strane, ali me nisu privlačile. Jednostavno nisam imao tu potrebu dijeliti svoje pustolovine, događaje ili uspomene s nekim koga ne poznajem. Napravio sam račun isključivo radi natječaja NG - za Jakšinu fotku, jer je to bio jedini način da sudjelujem u natječaju. Što sada više nije slučaj. I onda mi je sinula ideja da, pošto imam profil, gledajući druge profile gdje je sve bajno i savršeno, a svi znamo da su to puste priče, odlučim krenuti s objavama. Iz nekog, mogu ga nazvati i prkosa, da prvenstveno sam sebi, a i drugima

dokažem da ne trebaš poslati clip iz Portugala da bi ga objavio na FB-u, nego da to može biti i svakodnevna, obična priča od koje možeš nešto sročiti na tastaturi ili mobitelu. Tako je i krenulo. U mjesec dana sam ih spičio barem tridesetak, ako ne i više. Ne da mi se brojati koliko. Uvjeren sam da se na takav način, na koji sam ja to napravio, čovjek može iskrenije predstaviti i da drugi mogu vidjeti tko sam ja, da nisam fensi-šmensi tip koji objavljuje isto takve objave na FB-u, a u biti sam običan "momak", a ne onaj šonjo koji je skrpao da ode u taj Portugal na 36 rata. Budi ono što jesi, ali budi. To je ono što je ispravno. FB nisam napustio, samo neću više objavljivati nikakve objave na svom javnom profilu. Zato što u većini tom platformom pre-

vladavaju debili koje sam izostavio iz
jedne od svojih priča. Oni naprosto vide
ovaj svijet crno-bijelim, kako si ga posta-
ve, a to, nažalost, ne može biti dobro jer
u tom slučaju nema mjesta trunku razu-
mijevanja nekog drugog. Što je još žalo-
snije, to su u nekim slučajevima pamet-
ni i inteligentni ljudi, ali nažalost vide
samo kao konji koji imaju one vizure na
očima. Vide samo pravo. Niti lijevo niti
desno. Možeš im pisati da je vani mrak,
kao što i jest, ali oni uporno tvrde da je
sunčano. I tako rasprava ode u nedogled.
Svi ste se susreli s takvim ljudima koji
brane svoje stavove, a svi drugi su im is-
ključivi. Bez i trunke razumijevanja onog
drugog. Takvih debila na Facebooku, na-
žalost, ima u većini. S kojima sam se mo-
rao raspravljati ili onih bezobraznih koje

sam morao jednostavno ignorirati. To mi ne treba u životu. Debilima objašnjavati što mislim i zašto tako mislim. Imaju oni jedinu kvalitetu. Uporni su kao mazge. “Debil” je izraz kojim se u medicini i psihologiji označava osoba pogođena debilnošću, odnosno najblažim stepenom mentalne retardacije. Bome se ne slažem u potpunosti s medicinskom definicijom. Mislim da bi je trebalo malo proširiti na normalne debile, tj. ljude koji nas okružuju i to s dovoljnom dozom inteligencije. Neshvatljivo, ali je tako. Ja bih ih u medicinsku definiciju dodao kao podvrstu i nazvao “zatucani debili”. Ti zatucani debili postoje da bi svoja zatucana i isključiva mišljenja nametali svima drugima kao jedina ispravna, bez imalo razmišljanja ili barem pro-

mišljanja što je onaj drugi mislio svojom konstatacijom reći. Jako je teško s takvim ljudima voditi bilo koju vrstu konverzacije, jer takve rasprave su samo gubljenje vremena. Nestvarno mi je zamisliti da bismo svi trebali imati isti stav oko svega. Debilno.

Zaključak je; da nisam imao više živaca raspravljati se s debilima koji nisu imali muda post napisati u objavi, nego se me davili putem Messengera. Ovako imam svoju stranicu, pa kome se sviđa, pročitaj, a kome ne, niti zna da je imam. I to je to. Zato sam obavijestio i pozvao u grupu one koji su lajkali priče. I hvala vam na tome.

A evo i moje prve i zadnje rasprave s jednog foruma. Zbilja je debilno utrošeno vrijeme s moje strane.

Ma pročitajte samo ova dva pasusa i sve će vam biti jasno. Dalje ne trebate ni čitati. Mi u Sisku smo jebena vukojebina puna debila.

Upravo sam čuo da će Bajaga svirati u Varaždinu na Špancirfestu i popizdio u kakvom jebeno zatucanom gradu punom debila živim. Jebo te, stvarno su debili, ali oni rasni.

Još moram nadodati da je Bajaga na taj dan održao koncert umjesto u Sisku na Bundeku u Zagrebu. Može svirati i u Varaždinu, ali kod nas, zakletih Hrvata, ne može. Ne može jer ne znaju niti jednu jebenu riječ njegovih pjesama. Udaraju po narodnjacima gdje god stignu. Da dolazi netko tko pjeva narodnjake, ne bi bilo niti rasprave oko toga. Zatucani debili.

Ovo oko koncerta je bila dobro osmišljena Ikičkina klopka u koju je Doma-
goj, kojeg cijenim i poštujem, jedan mo-
rao upasti. To je moje mišljenje.

OVO JE TEKST MOJE RASPRAVE O BAJAGINOM KONCERTU

JA

Zašto?! Je li vam dosta svih tih sil-
nih netrpeljivosti? Kako jedan glazbe-
nik može nauditi vama i nama koji smo
odrasli uz njegove stihove, kao i stihove
mnogih drugih glazbenika generacije X?
Nije on Bora Čorba kojem bi zabranio
da se približi HR granici na 15 km.

Trebamo imati ono malo ljudskog u
sebi, ako ne radi nas samih, barem radi
naše djece, koju bismo trebali odgaja-
ti da vole svoje i poštuju druge, a ne da

nose Pavelićeve oslikane majice, a tako i s druge strane. Bilo kakav ekstremizam osuđujem. Neću generalizirati, ali u Hrvatskoj se slušaju narodnjaci gdje god se okrenete. Što mi se osobno gadi. Volim svoju domovinu, ali na ovaj način se samo dižu tenzije i ništa više. U mojoj kući nikada, ali baš nikada, nije odslušan narodnjak. Niti u kući mojih roditelja dok sam bio klinac. Puno je ljudi koji su izgubili svoje bližnje i znam da su to rane koje ne zarastaju. I suosjećam s njima. Ali na ovakav način, vjerujte mi, nitko ne dobiva. Kad masa domoljubnih Hrvata prestane slušati narodnjake i klinci prestanu nositi majice Pavelića, ne znajući ni tko je on, niti su osjetili ni “R” od rata (hvala Bogu), nego su im roditelji kupili. Ti isti roditelji iz čijih automobi-

la trešti Lepa Brena. Bez uvrede, ali to je čisto licemjerstvo. Svatko ima pravo kako će se ponašati i na svoje mišljenje. Moj život, moja pravila. Tvoj život, tvoja pravila. Nadam se da me barem malo razumijete.

ON

Danas Bajaga a sutra su možda na redu narodnjaci.. Blagajna je prazna a Bajaga nije ponudio da svira u humanitarne svrhe sisčanima ili iz žalosti pada Ikičke na izborima. Narodnjaci su u hrvatsku došli sa srbima katolicima koji nisu imali novaca za kartu pri povratku iz njemačke do bosne nakon rata u bosni nego su se zaustavili u hrvatskoj, donesli jezik i kulturu, Otišli iz bosne a bo-

sna nikad iz njih neće, 90 % ih tako misli i govori. Nakon 30 godina u hrvatskoj čim otvore usta i progovore znaš odakle su.. Nije riječ o netrpeljivosti nego o poštivanju okoline gdje si došao, jezika i kulture. Bez obzira na sve, sutra slušamo hrvatske pjevače u hrvatskoj državi i hrvatskom gradu na dan Hrvatske državnosti. A kome fali Bajaga neka ide na koncerte gdje se govori jezikom na kojem on “peva”. Službeni jezik u hrvatskoj je hrvatski jezik, a ako voliš državu onda ti je on svetinja. Grb, Zastava, Himna i jezik čine narod i državu. Bajaga je pjevač iz zemlje koja je hrvatskoj državi napravila materijalne štete po procjeni oko 32 milijarde €ura, pokušaj si zamisliti po kakvim bi se cestama vozili oko grada siska da se samo dio tih novaca investi-

rao u taj dio, koliko je to vrtića, škola ili bolnica sa novom opremom, koliko je to moglo biti novih radnih mjesta da se taj novac investirao u bilo što. Ovako je sve hrvatska država napravila na teret svih nas, dugove će vraćati i tvoji unuci za kredite koji su podignuti za obnovu i izgradnju. Od ideologija bratstva jedinstva i ljubavi se ne živi, srbi su direktni krivci za porušano, ubijene i nestale. A te srpske fore “ko nas bre zavadi” su za budale i naivce. I sutra bi napravili isto ako im se pruži prilika.

JA

Narodnjaka sam se naslušao još prije 20 godina u našem glavnom gradu kada sam s kumom išao istovariti gorivo na Langov trg u centru Zagreba. Ne od Srba katolika, nego od hrvatskih građana

na. I to skoro iz svakog auta su treštali narodnjaci. Nisam mogao vjerovati. Rat je bio gotov. Kao što sam napisao u jednom od svojih prijašnjih postova, na ovaj događaj ne gledam kroz politiku. Svoju domovinu volim svim srcem koje bih i dao za nju, ali isto tako bih se borio kao lav da se problemi ne rješavaju mecima, radi naše djece da nemaju usrano djetinjstvo kao moji prijatelji i ja, a da ne spominjem djecu koja su imala još gora, traumatičnija djetinjstva, nekima urezana u njihova, tada, mala srca koja sigurno nisu niti danas zarasla.

Uvijek mislim da se problemi nekada daju riješiti mirnim putem, a ne da budemo taoci egocentričnih manijaka koji igraju Riziko s ljudskim životima. Ta moja misao je općenita. Nemojte je ve-

zati za domovinski rat. Tu je sve jasno. Srbija je agresor i točka. To se odnosi manje-više na sve ratove, ako mogu generalizirati. Vidite i sami što se događa u svijetu.

Kao što nas je rat unazadio i razorio, najgore što se moglo dogoditi su izgubljeni ljudski životi. U pravu ste za 32 mil. €, ali isto tako mislim da je naša država pokradena puno više od naših povlaštenih hrvatskih građana.

A sada ću vam nešto napisati što ne pričam inače. Moj djed, doktor u glinskoj bolnici, završio je u Bleiburgu na križnom putu, njegov brat, tada jedan od direktora zagrebačke klinike Rebro, biva ubijen od partizana u Maksimirskoj šumi. Unatoč svim tim nemilim događajima, moj otac, imenom Berislav Klobu-

čar, odgojio me da budem prvenstveno ljudsko biće, čovjek koji voli svoje i poštuje druge. Tako i ja odgajam svoje sinove. Voli svoje, poštuj druge.

A što bih trebao? Dizati ustašku zastavu na Tomsonovim koncertima? Neću. I tu je hrvatski zakon jasan. U svima nama teče ista crvena krv i lupa isto srce, kojoj god narodnosti pripadali.

I vi vjerovatno, tj. uvjeren sam da imate prijatelja, kolegu, poznanika Srbina ili prijateljicu Srpkinju. Je li ih zovete imenom ili “gdje si četniče” ili pak “stara četnikušo, idemo li popiti kavu”?

Molim vas da se ne uvrijedite na prijašnju rečenicu, nije mi to bila namjera, nego sam samo htio reći da nisu svi Srbi četnici. Ima puno dobrih ljudi srpskog

porijekla.

Niti jedan glazbenik nije počeo rat. U Bajagininim pjesmama, koje vjerujem da ste kao mladi čovjek čuli, nema mržnje, prezira, nego prvenstveno su to pjesme čija je tematika ljubav. A osim toga, nedugo je održan koncert u zagrebačkoj Areni, koju je napunio.

S takvim načinom razmišljanja ne bi trebalo dopustiti ni njemačkoj grupi Kraftwerk da nastupa po Europi. A vjerujte mi, rasprodaje sve koncerte po Europi i svijetu.

Mislim da moramo voljeti svoju domovinu i nositi je u srcima, poštivati i razumjeti sve majke koje su ostale bez sinova ili muževa, i vjerujte mi da suosjećam s njima iz dubine duše. Ali isto

tako vjerujem da, radi naše djece, moramo okrenuti novu stranicu, jer povijest ne možemo vratiti, da bismo vratili sve te silne izgubljene živote koji su najsvetija stvar na ovoj kugli zemaljskoj.

Zato vjerujem da nas mržnja prema drugima može samo unazaditi kao ljudska bića.

To je moja prvenstvena misao i vjervanje.

A jedan koncert ne bi počeo novi rat. To vam garantiram.

I još jedanput, ali ovaj put verzalom:
SAV EKSTREMIZAM S BILO KOJE
STRANE ILI BILO GDJE TREBA KAZNITI I OSUDITI.

ON

Za razliku od tebe ja sam dao dobar dio mog života za ovu hrvatsku, i život me naučio da onaj tko ne poštuje svoje ne poštuje niti tuđe, prvenstveno jezik, on nam je identitet kao naroda, namećeš nacionalizam i mržnju prema srbi-
ma kao izgovor što ti ne želiš ili bi netko drugi nešto morao. Tko ovdje govori o mržnji prema njima ? Koristiš Pupovčevu retoriku “kako je biti srbin u hrvatskoj” Ja osobno želim na današnji praznik slušati pjevača na hrvatskom jeziku u gradu u kojem sam rođen i u kojem se oduvijek govorilo i pjevalo hrvatski. Danas nije bezvezan dan na kojem bi netko trebao zabavljati opljačkan i raseljen narod na njihov račun, jer taj isti narod puni taj proračun iz kojeg će netko plati-

ti onoga tko će danas pjevati. Taj isti novac će ostati u hrvatskoj jer hvala Bogu pjevaju hrvatski pjevači. Sve što si napisao su jadne besmislice koje nemaju veze sa ovom državom i današnjim danom, srećom pa je gradska blagajna prazna a Bajaga neka “peva” negde drugde ili neka dođe neki drugi dan. Nepismeni si po pitanju hrvatske povijesti, zastava i državnih obilježja. Ustaške zastave ne postoje nego samo hrvatske. Tim istim hrvatskim zastavama mašu oni kojima ta država i zastava nešto znači, mašu na sportskim događanjima i na koncertima onih koji predstavljaju hrvatski narod. Večeras u 21 sat u hrvatskom gradu sisku nastupaju “Najbolji hrvatski tamburaši” nekad su nosili naziv “Zlatni Dukati” od njihovog nastanka ja ih slušam zajedno

sa Rolling Stonsima, The Cure, Simple Minds, INXS, Parnim Valjkom, Prljavim kazalištem, Bjelim dugmetom, Azrom... itd... Po pitanju nacionalnog “opređenja” ili nacionalizma prije Bora Đorđević nego Momčilo Bajagić. Bora se deklarirao kao četnik i bio je čovjek od reči za razliku od Močila koji nema karaktera, nego spada u kategoriju “kako vetar duva”. Da ti bi to shvatio trebati će još puno proteći Kupe i Save ispod naših sisačkih mostova. Sretan ti dan Državnosti Republike Hrvatske.

JA

Ne znaš ti koliko je tko dao za ovu državu i ne nameći mi da sam nacionalist. Što se tiče ustaške zastave, ne znam, va-

ljda smo pobjegli sa sata povijesti. I da, mora se puniti proračun, a pošto sam ja iz realnog sektora, mi jedino i punimo proračun. I danas. Na neradni dan. Bolje da nisi ni odgovarao. Kad čovjek ne zna smisleni odgovor, počinje pisati gluposti, vrijeđati i verbalno napadati. Ne znaš ti ništa o meni. Stoga... uživaj u današnjem danu, Danu državnosti. Budem i ja kada navečer završim s poslom.

Bajagin koncert je trebao biti 4. lipnja, a ne 30. svibnja na Dan državnosti. I ako ti je hrvatski jezik svetinja, poradi malo na pravopisu. (Dao je kurac za Hrvatsku, poznajem ga. Sve je na crnjaka radio).

NAKNADNO NAĐEN TEKST S JEDNOG NAŠEG PORTALA. NIJE U CIJELOSTI. DUGAČAK JE.

Druga motivacija iza zabrana je međudržavno neprijateljstvo jer je poznato da rat između Hrvatske i Srbije zapravo nikad nije završio. Što se tiče dobrosusjedskih odnosa, Ceca uistinu nije pozitivka i opravdano je pitati treba li uopće dozvoliti promociju njenih koncerata u Hrvatskoj.

Ipak, budući da su u ime domovine nastradali i glazbenici koji nikad nisu srbovali, očito je za zabranu dovoljno samo ime na osobnom dokumentu. Zbog toga je zanimljivo vidjeti kako stvari stoje s druge strane Dunava.

Među prvima se na koncerte u Beogradu i Novom Sadu odvažila Tereza Kesovija. Prije 13 godina takav potez bio je puno nepopularniji nego što bi bio danas - u Hrvatskoj je zbog toga ekspre-

sno proglašena državnom izdajnicom uz ostale pripadajuće epitete. S druge strane, u Srbiji su oba koncerta bila popunjena bez ikakvih problema, a na njih je došla i Slavica Đukić Dejanović, tadašnja predsjednica Skupštine Srbije. Dakle, ni politički nije postojao nikakav animozitet.

U posljednjih desetak godina hrvatski glazbenici u Srbiji postali su najnormalnija stvar. Tako su preko Dunava nastupali Gibonni, Tonči Huljić, Jelena Rozga, Nina Badrić, Petar Grašo, Tony Cetinski, Severina, Massimo, Hladno pivo, Psihomodo pop... I to ako gledamo samo najveći mainstream. Nastupa urbanih izvođača po klubovima i festivalima još je i više, pa tako nije ništa neobično da tamo nastupe Vojko V, Brkovi

ili Krankšvester. I nitko se oko toga pretjerano ne uzbuđuje.

Broj otkazanih koncerata hrvatskih izvođača u Srbiji je nula (brojkom: 0). Naprotiv, događale su se suprotne situacije u kojima su pjevači kao Oliver Dragojević i Mišo Kovač bili pozivani da dođu, ali nisu željeli - što je bila njihova osobna i legitimna odluka. Ipak, to pokazuje opće raspoloženje jedne i druge države. U Hrvatskoj koncerti izvođača koji su redovno prvi u trendingu prolaze uz zgražanje u boljem slučaju ili zabrane u gorem, dok u Srbiji glazbenici iz susjedstva uopće nisu tema.

Sve u svemu, hrvatski glazbeni dušobrižnici nalaze se u gadnoj kontradikciji. Ako se žele približiti naprednom Zapadu, to se ne postiže zabranama - jer ih

na Zapadu jednostavno nema. Ako žele pobjeći od nazadnog Istoka, svojim djelovanjem opet postižu suprotno: upravo zbog otvorenosti i nedostatka zabrana Istok ispada napredniji od nas. Nesuđeni članovi komisije za šund tako završavaju kao i obično - loveći vlastiti rep i režeći na prolaznike jer ga ne mogu uloviti.

Ocijenite sami. Je li se na takve ljude treba trošiti vrijeme? Ne treba. Ne kažem da sam ja u pravu, ali samo mi je bila iskrena želja na neki način dati do znanja da sve što se dogodilo iza nas. Ne treba to zaboraviti. Trebamo gledati naprijed. A na njihov način smo još u glibu od prije tri desetljeća i teško ćemo se izvući. Povijest je povijest. Neizbrisiva. Takva je kakva je. A Sisak pun debila. Jebi ga ljut

sam zbog informacije da će svirati u Varaždinu, a kod nas ne može.

Ovaj s kojim sam ušao u raspravu je jedan od pametnijih. O drugim komentarima s kojima sam počašćen nisam gubio vrijeme.